RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

nr. 10.474 van 7 mei 2014
in de zaak A. 212.121/XIV-35.573

In zake : XXXXX
in eigen naam en in zijn hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordiger van zijn minderjarig kind
XXXXX
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Kati Verstrepen
kantoor houdend te 2060 Antwerpen
Rotterdamstraat 53
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding

---

Het cassatieberoep, ingesteld op 27 maart 2014, strekt tot de nietigverklaring van het arrest nr. 119.360 van 21 februari 2014 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het administratief dossier is op 9 april 2014 aangekomen ter griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt in punt 3.4 van het bestreden arrest vast dat in de aanvankelijk bestreden beslissing op kennelijk redelijke wijze wordt gemotiveerd dat verzoeker “geen enkel element aanbrengt dat toelaat de gegrondheid

van zijn beweringen te beoordelen", dat de Hongaarse instanties hebben meegedeeld dat "de betrokkene en zijn dochter na het indienen van hun asielaanvraag werden ondergebracht in het opvangcentrum van Békéscsaba en dus niet in detentie werden geplaatst" en dat zij "het centrum na 4 dagen verblijf verlieten met onbekende bestemming". Op de argumentatie van verzoeker dat zij eerst werden opgesloten in een cel en daarna werden overgebracht naar een centrum, antwoordt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat uit zijn verklaringen geenszins blijkt dat hij op afzonderlijke plaatsen heeft verbleven zoals hij beweert. Die vaststellingen vinden steun in het rechtsplegingsdossier.

Wat betreft de stukken die verzoeker voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft aangebracht, wordt in het bestreden arrest vastgesteld dat hij zich beperkt tot "verwijzingen en citaties uit een aantal internationale rapporten die melding maken van een aantal tekortkomingen en een streng detentiebeleid t.a.v. asielzoekers, zonder dat daardoor voldoende duidelijk wordt dat deze informatie (…) duidt op zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat er in Hongarije sprake is van systematische tekortkomingen in de asielprocedure of opvang" en dat "deze betrekking hebben op een uitbreiding van detentiegronden, omstandigheden van detentie en detentie op zich maar verzoeker toont hiermee niet aan dat indien hij als Dublinterugkeerder onmiddellijk kenbaar maakt asiel te willen aanvragen, opgesloten zal worden". In de mate dat verzoeker in zijn enig middel opnieuw verwijst naar een aantal rapporten en documenten waaruit zou moeten blijken dat het opvangcentrum wel degelijk een vorm van detentie is en naar het VN rapport betreffende Arbitrary Detention, raakt zijn uiteenzetting de grond van de zaak terwijl de Raad van State als administratieve cassatierechter niet bevoegd is om in de beoordeling van de feiten te treden.

Verzoeker uit tevens kritiek op het onderzoek door de dienst Vreemdelingenzaken dat volgens hem te beperkt zou zijn, doch dergelijke kritiek kan niet dienstig worden aangevoerd in een cassatieberoep tegen een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Verzoeker herhaalt dat zijn dochter gewond was maar niet verzorgd werd in Hongarije en dat hij onder andere om die reden niet terug naar Hongarije wil. Zoals de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen terecht stelt, bracht verzoeker echter geen gegevens aan met betrekking tot zijn gezondheidstoestand en deze van zijn dochter die een overdracht aan Hongarije zouden kunnen verhinderen. Het feit dat verzoekers dochter in het

verleden geen medische verzorging zou hebben gekregen voor een wonde aan haar voet wijst op zich immers niet op een bestaande gezondheidsproblematiek die bij overdracht zou leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die strijdig zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend op 4 november 1950 te Rome en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kon dan ook op wettige wijze besluiten dat "gelet op de recente rechtspraak van het EHRM (…), en mede gelet op het feit dat het aan de verzoeker (toekomt) om het risico op een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM voldoende concreet en aantoonbaar te maken, (…) concluderend (dient) vastgesteld te worden dat verzoeker een schending van artikel 3 van het EVRM bij terugkeer naar Hongarije niet aantoont". Het enige middel is, voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond.

B E S L U I T :

1. Het cassatieberoep is niet-toelaatbaar.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 200 euro.

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op zeven mei tweeduizend veertien, door:

Carlo Adams,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,

bijgestaan door

Joris Casneuf,	griffier.

De griffier **De voorzitter**

Joris Casneuf **Carlo Adams**